

11 EYLÜL, SAVAŞ VE SENDİKALAR

İSMAİL ÖZHAMARAT

DİSK Genel İş Sendikası Toplu Sözleşme Daire Başkanı

"Tüm Amerikan halkına sesleniyorum. Amerika artık savaştadır."

Tüm dünya daha 11 Eylül'de yıkılan kulelerin şaşkınlığını bile üzerlerinden atmadan, ABD Başkanı'nın artık yeni bir dönemin başladığı sözleriyle irkildi. Yeni dönemin adı: SAVAŞ, adres: AFGANİSTAN

Televizyonlar, gazeteler, hükümetler hepsi aynı anda ve tek bir yerden düğmeye basılmış gibi, ABD'nin savaş kararında haklı olduğunu, teröre karşı ortak mücadele edilmesi gerektiğini günlerce tekrarlayıp durdular. ABD'ye bağlılıkla her zaman övünen Türkiye Hükümeti ve medyası da bu kervana katıldı. Hatta Türkiye'dekiler bu konuda biraz daha ileri giderek, değişen dünyada artık daha aktif rol almak gerektiğini ve ABD'nin yanında sadece söylemde değil, fiilen de yer alınması gerektiğini söyleyip durdular.

Ve çok geçmeden ABD'nin savaş çığıllıkları, yanlarına diğer emperyalist ülkeleri de alarak Afganistan'da hayat buldu. Tüm dünya sanki Körfez Savaşında I. Bölümü çekilen bir filmi canlı izlemeye devam etti.

Bugün daha açık görülmektedir ki savaşın amacı ne terörü bitirmek ne de Usame Bin Ladin'i yakalamak. ABD bu müdahale sonrası başta Afganistan ve çevresi olmak üzere tüm stratejik bölgelerde askeri, siyasi etkinliğini arttırdı. Yeni üsler, askeri yığınaklar ekledi. Ve savaşın sadece Afganistan'la sınırlı kalmayacağını ilan etti. Nitekim bugün ABD'nin en sadık müttefiki İsrail'de Filistin'e karşı tarihin en acımasız katliamlarından birisini başlattı. Gerekçe yine aynıydı "Terörü bitirmek". Sırada Irak var. Şimdi herkes kalemlerini, silahlarını çekmiş bu savaşa hazırlık yapıyor.

Tüm savaşların kurbanları masum halklar oluyor. Ve savaş sadece bombaların düştüğü, silahların patladığı yerlerle sınırlı kalmıyor.

Savaş fırsatçılığı

Kapitalist dünya sisteminde her alan, her konu aslında bir mücadele, savaş alanı olma özelliğini taşıyor. Dünyadaki egemen sermaye rejimi, çıkarları doğrultusunda her dönemi ve olayı bir fırsat olarak değerlendirip, egemenliğini arttırmak ve güvence altına almak için çalışıyor. Rejimler bir yandan yoğun bir ideolojik bombardıman altında arkalarında yeni bir halk desteği yaratmaya çalışırken, bir yandan da yeni düzenlemeleri hayata geçirmek için kullanıyor. Bu kimi zaman ekonomik kriz oluyor kimi zaman terör kimi zaman ise savaş. Olağan şartlar altında rahatça yapamadıkları bir çok düzenlemeyi bu olağanüstü dönemlerin atmosferiyle daha rahat hayata geçirmek istiyorlar. Ve bu düzenlemelerin ana hedefi her zaman işçiler, emekçiler ve ezilen halklar oluyor.

Bu konuda Türkiye açısından yakın tarihimiz örneklerle doludur. Bilindiği gibi Körfez Savaşı nedeniyle 1991 yılında 200.000 işçinin grevleri yasaklanmıştı. Türkiye'nin o dönemki zararı yaklaşık 100 milyar doları bulmaktaydı ve bu fatura, sonrasında işçi ve emekçilere ödetildi. 10 binlerce işçi işsiz kalırken o dönemde binlerce işyeri kapandı. Güneydoğu illerinde ki baskılar arttırıldı. Bütçe savaş bütçesi olarak düzenlendi ve silahlanmaya ayrılan paylar arttırıldı.

Benzer uygulamalar ekonomik krizle birlikte de görüldü. Yıllardır hayata geçirilmeye çalışılan ama toplumsal muhalefet nedeniyle bir türlü başarılamayan bir çok ekonomik, siyasal düzenleme bu dönemde hayata geçirildi ve hala geçirilmeye de devam ediyor.

Kısacası bu tür olağanüstü dönemlerin faturaları hep emekçi halka ödetiriliyor.

11 Eylül sonrası dönem, tüm dünya da eğer işçi ve emekçilerin mücadelesiyle önüne geçilemez ise, yeni tehlike çanlarını çalıyor. Afganistan'a müdahale ile başlayan süreç, bedelleri eskilerinden daha ağır olacak

sonuçların habercisi gibi.

İşçi Hareketi ve Sendikaların Tutumu

Günümüzde artık salt işyeri ve ekonomik taleplerle sendikal mücadele yürütmenin olanakları kalmamıştır. Siyasal ve ekonomik alandaki gelişmeler, sendikaların artık politik alanda ulusal ve uluslar arası mücadeleleri yükseltmesini zorunlu kıldığı bir süreci dayatmaktadır.

Emek hareketinin uzun mücadeleler sonucunda elde etmiş olduğu bir çok kazanım, siyasal ekonomik düzenlemelerle elinden alınıyor. Sendikalar her gün daha çok güç kaybederken, eldekini koruma yaklaşımı bile yaşamda somut bulmuyor. Pazarlıklar işverenden daha fazlasını almak yerine, sendikalardan işçilerin haklarından daha fazlasını almak üzerinde geliyor. Şüphesiz bu durum hareketin doğal bir gelişimi değildir. Egemenlerin iradesine karşı emeğin kendi irade ve gücünü göstermesi bugün sendikal bürokrasi tarafından engellenmektedir. Sendika olmanın ve sendikacı olmanın görev ve sorumlulukları yerine getirilmemektedir.

11 Eylül sonrasında da benzer tutumlar sergilenmiştir. Avrupa'nın bir çok yerinde savaşa karşı gösterilerde sendikalar aktif bir rol oynarken, Türkiye de ise _ki sonuçlarının en ağır yaşanacağı ülkelerden birisidir_ sendikalar bir iki yasak savmacı basın açıklaması ve bildirinin dışında herhangi bir tavır göstermemişlerdir.

Bu tür kritik gündemlerde sorumluluğunu yerine getiremeyen bir sendikal mücadele yarın işçilerin ekonomik- demokratik kazanımlarını korumakta da zaten başarı sağlayamayacaktır.

Sendikaların üzerine düşen diğer bir görev ise en tutarlı barış savunucuları olmalarıdır. Bugünkü savaşların tamamı dünyayı yeniden paylaşım savaşıdır. Ve bu savaşlar başta işçiler olmak üzere dünya halklarına daha fazla baskı ve yoksulluk getirecektir. Kendi üyesinin çıkarını korumak gibi basit bir görev ve sorumlulukla bile hareket eden hiç bir sendika bu sürece kayıtsız kalamaz, kalmamalıdır. Tıpkı ABD New York City'deki sendikalar gibi. Yıkılan kulelerin toz dumanı bile dağılmadan sendika platformunun ortak kaleme aldığı bu bildiri, tüm dünyada çıkarları ortak işçi sınıfının mücadelesinde yürekli bir karşı duruş olma özelliğini taşıyor.

"

11 Eylül, New York City'nin çalışan insanlarına tanımlanamayacak kadar büyük acılar getirdi.

Arkadaşlarımızı, aile fertlerimizi ve her renkten, milliyetten ve dinden meslektaşlarımızı kaybettik, bunlardan bini sendika üyesiydi. Tahminen 100 bin New York'lu ise işsiz kalacak.

Biz insanlığa karşı işlenmiş bu suçu lanetliyor ve kayıplarımız için yas tutuyoruz. Kurtarma faaliyetinde çalışanlara ve hayatlarını kaybedenlerin ailelerine yağan yardımlar ise bize gurur veriyor.

Ölenler için adalet ve hayattakiler için güvenlik istiyoruz.

Ve inanıyoruz ki, George Bush'un ilan ettiği savaş, saldırıya karşı verilmiş doğru bir cevap değildir.

Hiç kimse bizim 11 Eylül'de yaşadıklarımızı yaşamamalıdır.

Ama savaş sayısız masum sivile kaçınılmaz olarak zarar verecek, Amerika'nın kanlı diktatörlüklerle ittifaklarını güçlendirecek ve küresel yoksulluğu derinleştirecektir. Tıpkı ABD ve müttefiklerinin Irak, Sudan, İsrail ve işgal altındaki bölgeler, eski Yugoslavya ve Latin Amerika'da yaydığı acılar gibi.

Savaş bizlere ağır bedel de ödetecektir. Üniformalı Amerikalılar için -onların ezici çoğunluğu işçidir ve beyaz değildir - onlar için bu, ikinci bir Vietnam olacaktır. Bu ülkede

Araplara, Müslümanlara, Güney Asyalılara, beyaz olmayanlara ve göçmenlere karşı terörü tırmandıracak ve sivil haklarımızı zedeleyecektir.

Milyarlarca doları askeri ve idari işlere yönlendirirken, eğitim, sağlık ve sosyal güvenlik gibi alanlarda

kısıtlamaları artıracaktır.

Savaş, Usame Bin Ladin'den Jerry Falwell'e kadar dinsel fanatiklerin işine yarayacak, New York gibi kentsel merkezlerde yeni terör eylemlerini kışkırtacaktır.

Bunun için biz aşağıda imzası bulunan New York City metropoliten bölgedeki sendikacılar, 11 Eylül'e adil ve kabul edilebilir bir cevabın şu gerekleri yerine getirmesi gerektiğine inanıyoruz:

SAVAŞA HAYIR! Bireylerin suçları için ulusları ve halkları cezalandırmak yanlıştır. Barış, küresel sosyal ve ekonomik adalet gerektirir.

İNTİKAM DEĞİL, ADALET! 11 Eylül saldırısını araştırmak, anlamak ve sorumlularını cezalandırmak için bağımsız uluslararası bir mahkeme kurulmalıdır.

IRKÇILIĞA KARŞIYIZ! SİVİL HAKLAR KORUNMALIDIR! Beyaz olmayanlara ve göçmenlere karşı terörü, baskıyı ve yasal sınırlandırmaları durdurun ve demokratik hakları koruyun.

VARLIKLILARA DEĞİL, İHTİYAÇ İÇİNDE OLANLARA YARDIM! Hükümetin kurbanların ailelerine ve işlerinden olanlara yardım etmesi gerekir, zenginlere değil.

New York City sendikalı işçilerle, sendika katkısıyla yeniden inşa edilsin ve işçilerin sağlık ve güvenliğine özel dikkat gösterilsin.

27 Eylül 2001

New York Sendika Platformu"